

СКЛАДАННЯ ДОСУДОВОЇ ДОПОВІДІ ТА ЇЇ ВИКОРИСТАННЯ ПІД ЧАС СУДОВОГО РОЗГЛЯДУ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ

БОДНАРЧУК Михайло Максимович - старший викладач кафедри кримінального процесу та криміналістики Івано-Франківського навчально-наукового юридичного інституту Національного університету «Одеська юридична академія», кандидат юридичних наук

ORCID ID: [https://0000-0002-0533-5550](https://orcid.org/0000-0002-0533-5550)

УДК 343.121

DOI 10.32782/EP.2022.4.15

Актуальність теми статті зумовлена тим, що окремі теоретико-правові і практичні аспекти реалізації норм інституту пробації залишаються недостатньо дослідженими або дискусійними і, з огляду на комплексний характер цього інституту та його динамічний розвиток, потребують уваги з метою подальшого удосконалення кримінального процесуального законодавства та практики його застосування. Із урахуванням цього метою статті є розкриття з урахуванням міжнародних правових стандартів здійснення пробації та норм чинного кримінального процесуального законодавства механізму складання досудової доповіді та її використання під час судового розгляду кримінального провадження. Проаналізовано положення міжнародно-правових актів, норми вітчизняного кримінального процесуального законодавства та сформовану на його основі судову практику, а також відповідні доктринальні положення. За результатами проведеного дослідження констатовано, що норми кримінального процесуального законодавства достатньо повно визначають механізм складання досудової доповіді. Водночас, його правовому регулюванню притаманна низка недоліків, усунення яких повинно здійснюватися з метою як урахування міжнародних правових стандартів здійснення пробації, так і подолання наявних проблем правозастосовної практики. Виходячи із зазначених міжнародних правових стандартів, на нормативно-правовому рівні доцільно передбачити

складання досудової доповіді на етапі закінчення досудового розслідування (або в ході судового розгляду, якщо вона не була складена раніше, зокрема в разі зміни правової кваліфікації в суді) з можливістю її подальшого уточнення. Із метою усунення недоліків правозастосовної практики у КПК України потрібно: 1) передбачити повноваження суду постановити ухвалу про складання досудової доповіді виключно на підставі клопотання обвинуваченого, його захисника чи законного представника, чи клопотання прокурора (в разі реалізації попередньої пропозиції – надати такі повноваження під час досудового розслідування слідчому судді); 2) встановити граничні межі процесуального строку підготовки досудової доповіді з наданням суду повноважень визначати на власний розсуд строк її підготовки у конкретному кримінальному провадженні.

Ключові слова: досудова доповідь, підготовка судового провадження, досудова пробація, орган пробації, міжнародні правові стандарти здійснення пробації.

Постановка проблеми

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення виконання кримінальних покарань та реалізації прав засуджених» від 07.09.2016 р. № 1492-VIII [1] КПК України був доповнений низкою норм, які врегулювали мету, підстави і механізм складання досудової доповіді [2], яка відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про пробацію»

від 05.02.2015 р. № 160-VIII є письмовою інформацією для суду, що характеризує обвинуваченого [3]. Упровадження таких доповнень до КПК України ґрунтується на міжнародних правових стандартах здійснення пробації, які, зокрема, включають функції служби пробації стосовно підготовки для суду відповідної доповіді щодо обвинуваченого (п. п. 42 і 43 Правил Ради Європи про пробацію, викладених у рекомендації СМ/Rec(2010)1 від 20.01.2010 р.) [4].

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Розкриттю як теоретико-правових питань, пов'язаних із визначенням поняття, форми і вимог до змісту досудової доповіді, так і практичних аспектів її складання та використання під час судового розгляду присвячена значна увага вітчизняних вчених. Зокрема, до дослідження зазначеної проблематики звертаються О.В. Бабаєва, Є.Ю. Бараш, В.М. Бережнюк, В.І. Гранкіна, А.П. Гусак, О.В. Єні, Т.В. Лукашкіна, Л.Г. Матієк, І.М. Микитась, Л.І. Олефір, Т.П. Ткач, О.Г. Шило [5, с. 61-67; 6, с. 111-123; 7, с. 65-68; 8, с. 75-81; 9, с. 252-257; 10, с. 42-50; 11, с. 81-88; 12, с. 131-136; 13, с. 34-36; 14, с. 56-65; 15, с. 27-29] та інші вітчизняні науковці. Водночас, окремі аспекти реалізації норм інституту пробації залишаються недостатньо дослідженими або дискусійними і, з огляду на комплексний характер цього інституту та його динамічний розвиток, потребують належної наукової уваги з метою подальшого удосконалення кримінального процесуального законодавства та практики його застосування.

Метою статті є розкриття з урахуванням міжнародних правових стандартів здійснення пробації та норм чинного кримінального процесуального законодавства механізму складання досудової доповіді та її використання під час судового розгляду кримінального провадження.

Виклад основного матеріалу

Досудова доповідь, відповідно до ч. 5 ст. 314 і ч. 1 ст. 314-1 КПК України, складається

під час підготовчого судового провадження у випадках, передбачених цим Кодексом, представником уповноваженого органу з питань пробації на підставі ухвали суду з метою забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого, а також прийняття судового рішення про міру покарання [2]. Аналіз наведених норм дозволяє констатувати, що вони у цілому визначають підстави і порядок складання досудової доповіді. Поряд із цим, у ч. 3 ст. 314-1 КПК України законодавець закріплює відсилкову норму, згідно з якою форма, зміст та порядок складання досудової доповіді про обвинуваченого визначаються законодавством [2]. Механізм складання та подання до суду персоналом органу пробації досудової доповіді та вимоги до її форми і змісту визначені Порядком складання досудової доповіді, затвердженим наказом Міністерства юстиції України від 27.01.2017 р. № 200/5 [16]. Звернення до системного аналізу норм кримінального процесуального закону та положень вказаного Порядку дозволяє розкрити механізм складання досудової доповіді у кримінальному провадженні.

Досудова доповідь, відповідно до ч. 5 ст. 314 КПК України, підлягає складанню в підготовчому судовому провадженні [2]. Водночас, такий підхід законодавця до визначення етапу судового розгляду, на якому отримується досудова доповідь, обґрунтовано піддається критиці в доктрині кримінального процесу. Зокрема, як вказує О.В. Бабаєва, визначення підготовчого провадження як стадії для складання досудової доповіді не є оптимальним рішенням законодавця [5, с. 64]. Поряд із цим, законодавчий підхід недостатньою мірою відповідає п. 43 Правил Ради Європи про пробацію, викладених у рекомендації СМ/Rec(2010)1 від 20.01.2010 р., згідно з яким доповідь суду повинна ґрунтуватися на достовірній інформації і, по можливості, підтверджуватися і оновлюватися в ході слідства і судового розгляду [4]. Таким чином, з точки зору міжнародних правових стандартів здійснення пробації, досудова доповідь, по-перше, підлягає складанню в ході як досудового розслідування, так і судового розгляду, а по-друге, вона повинна може бути уточнена під

час кожної із цих стадій кримінального провадження.

У зв'язку з цим слушною є пропозиція О.Г. Шило, яка наголошує, що досудова доповідь має складатися наприкінці досудового розслідування за ініціативою сторони обвинувачення або сторони захисту, що є логічним продовженням їх позиції і що має охоплюватися їх процесуальним інтересом (у тому числі, й з метою вирішення судом питання про застосування запобіжного заходу або продовження строку його дії) [15, с. 28-29]. Реалізація такого підходу дозволить не лише усунути суперечність найменування відповідного різновиду пробації як досудового (як і форми, в якій вона втілюється, якою є досудова доповідь) її застосуванню в судовому провадженні, на що звертає увагу В.М. Бережнюк [7, с. 67], але й привести нормативно визначений момент складання досудової доповіді у відповідність до міжнародних правових стандартів здійснення пробації. При цьому, безперечно, складена в ході досудового розслідування досудова доповідь підлягатиме уточненню, за необхідності, під час судового розгляду.

Підставою для складання досудової доповіді, з урахуванням норм частини 5 статті 314 і частини 1 статті 314-1 КПК України, є ухвала суду, постановлена ним за власною ініціативою або за клопотанням обвинуваченого, його захисника чи законного представника, чи за клопотанням прокурора і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини [2].-

У частині надання суду повноважень із власної ініціативи постановлювати відповідну ухвалу ч. 5 ст. 314 КПК України зазнала істотної критики у доктрині кримінального процесу. Так, Т.В. Лукашкіна відзначає, що є незрозумілим, яким чином суд у підготовчому провадженні ще до дослідження доказів, на підставі яких він матиме можливість встановити наявність чи відсутність події кримінального правопорушення, винуватість або невинуватість обвинуваченого, буде заздалегідь пропонувати органу пробації скласти досудову доповідь для прийняття судового рішення про міру покарання, особливо в інтересах прав людини [11, с. 84]. Аналогічно за змістом позицію

відстоює О.Г. Шило, котра як додатковий аргумент на її підтвердження констатує, що завданням суду згідно до сформульованих у ст. 2 КПК України завдань кримінального провадження є забезпечення швидкого, повного та неупередженого судового розгляду. Ініціювання ж судом у підготовчому провадженні складання досудової доповіді ставить під сумнів його неупередженість, оскільки не дослідивши поки що жодних доказів, суд наперед вирішує питання щодо необхідності підготовки письмової інформації стосовно соціально-психологічної характеристики обвинуваченого, оцінки ризиків вчинення ним повторного кримінального правопорушення та висновку про можливість виправлення без обмеження волі або позбавлення волі на певний строк [15, с. 28-29]. Вказані застереження не поділяє В.І. Гранкіна, обґрунтовуючи свою позицію тим, що положення ч. 5 ст. 314 КПК України свідчать, що ініціатором складання досудової доповіді може бути не лише суд, але й обвинувачений, його захисник чи законний представник, прокурор [8, с. 78]. Водночас, поділяючи підхід більшості науковців і визнаючи наведену ними критику ч. 5 ст. 314 КПК України доречною, потрібно також відзначити, що постановлення судом ухвали про складання досудової доповіді про обвинуваченого з власної ініціативи також суперечить засаді змагальності сторін. Із урахуванням її змісту, сторони кримінального провадження самостійно обстоюють їхні правові позиції, права, свободи і законні інтереси засобами, передбаченими КПК України, а суд, зберігаючи об'єктивність та неупередженість, створює необхідні умови для реалізації ними їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків (ч. ч. 1 і 6 ст. 22 КПК України) [2]. Оскільки досудова доповідь, відповідно до ч. 1 ст. 314-1 КПК України, складається з метою забезпечення суду інформацією, що характеризує обвинуваченого, а також прийняття судового рішення про міру покарання [2], то ініціювання її складання є однією із процесуальних дій сторін кримінального провадження, здійснюваних ними в межах послідовного обстоювання їхніх правових позицій, яке на підставі засади змагальності

сторін повинно здійснюватися ними самостійно, на власний розсуд і поза втручанням суду (останній повинен лише вирішувати питання про наявність підстав для задоволення відповідного клопотання).

Ухвала суду про складання досудової доповіді про обвинуваченого, згідно з ч. 5 ст. 314 КПК України, повинна містити зазначення строку підготовки такої доповіді [2]. Водночас, як свідчать результати дослідження судової практики, рішення про складання досудової доповіді ухвалюється судом одночасно із призначенням судового розгляду на підставі обвинувального акта в контексті вирішення питань, пов'язаних з підготовкою до судового розгляду (п. 5 ч. 3 ст. 314 і ст. 315 КПК України). Відповідно, рішення про складання досудової доповіді відображається в ухвалі про призначення судового розгляду із визначенням органу пробації, якому доручається її складання, та строку її підготовки, який визначається на розсуд суду шляхом вказівки на дату, на яку ним призначається судовий розгляд кримінального провадження (ухвала Радомишльського районного суду Житомирської області від 12.07.2017 р. у справі № 289/1230/17) [17], або надання певного проміжку часу (ухвала Малиновського районного суду міста Одеси від 24.01.2019 р. у справі № 521/17636/18) [18]. За результатами аналізу судової практики Є.Ю. Бараш звертає увагу, що у 43 % ухвал суду, які надійшли до органів пробації, строк на складання досудової доповіді становив менше 10 днів (іноді це 1-2 дні) [6, с. 117], що пояснюється, на думку А.П. Гусака, нормою ч. 2 ст. 316 КПК України, відповідно до якої судовий розгляд має бути призначений не пізніше десяти днів після постановлення ухвали про його призначення [9, с. 255]. Водночас, за клопотанням органу пробації суд вправі продовжити строк підготовки досудової доповіді (ухвала Арбузинського районного суду Миколаївської області від 28.01.2022 р. у справі № 467/876/21) [19].

Підготовка досудової доповіді здійснюється відповідно до розд. II Порядку складання досудової доповіді, затвердженого наказом Міністерства юстиції України від 27.01.2017 р. № 200/5, аналіз положень якої

дозволяє виокремити таку послідовність дій щодо її складання: 1) організаційні дії, пов'язані з отриманням ухвали суду про складання досудової доповіді про обвинуваченого (отримання ухвали суду керівником органу пробації та доручення ним представнику персоналу цього органу пробації підготовки досудової доповіді; реєстрація представником персоналу органу пробації ухвали суду в журналі обліку осіб, стосовно яких отримано ухвали суду на складання досудової доповіді, та заведення справи за матеріалами досудової доповіді стосовно обвинуваченого); 2) дії, пов'язані з проведенням бесіди з обвинуваченим (надсилання (вручення) обвинуваченому виклику до органу пробації для проведення бесіди; повідомлення обвинуваченому мети, порядку підготовки і використання досудової доповіді, його прав та обов'язків при підготовці досудової доповіді, дати подання до суду досудової доповіді; безпосереднє проведення бесіди з обвинуваченим та його ознайомлення з інформацією про порядок складання досудової доповіді та з'ясування наявності або відсутності підстав, визначених КПК України, для відводу представника персоналу органу пробації, якому доручено підготовку досудової доповіді; оформлення отриманої від обвинуваченого усної інформації в письмовій формі та ознайомлення з нею обвинуваченого); 3) дії, спрямовані на отримання інформації про обвинуваченого (від підприємств, установ, організацій або уповноважених ними органів, громадян, які можуть надати таку інформацію, шляхом направлення запитів або під час особистої зустрічі; з місць попереднього ув'язнення шляхом ознайомлення з матеріалами особової справи обвинуваченого, отримання від персоналу місця попереднього ув'язнення іншої інформації та документів, необхідних для складання досудової доповіді); 4) дії стосовно ознайомлення з матеріалами кримінального провадження щодо обставин, які передбачені п. п. 4 і 5 ч. 1 ст. 91 КПК України, а в кримінальних провадженнях щодо неповнолітнього обвинуваченого – додатково ст. ст. 485, 487 КПК України, у порядку, передбаченому ст. 317 КПК України; 5) дії, безпосередньо пов'язані зі складанням досудової доповіді

(підготовка тексту досудової доповіді; ознайомлення обвинуваченого з текстом досудової доповіді; розгляд зауважень та уточнень обвинуваченого представником персоналу органу пробації, а також вирішення питання про доцільність їх урахування; подання суду досудової доповіді, додатків до неї та супровідного листа) [16].

Досліджуючи досудову доповідь як складовий елемент соціально-правового дослідження правопорушника, Л.І. Олефір вказує, що вона зосереджує увагу на особистості правопорушника, його проблемах і потребах, відображуючи відомості про фактори, що обумовили вчинення ним злочину, та його поведінку в цілому, а також варіанти його виправлення завдяки відповідним пробаційним програмам [13, с. 36]. При цьому, як відзначають І.М. Микитась і Т.П. Ткач, доповідь має висловлювати незалежну та неупереджену думку працівника органу пробації стосовно особи правопорушника та вчиненого ним злочину і не бути частиною обвинувачення [12, с. 135; 14, с. 63]. Із урахуванням її соціальної спрямованості, досудова доповідь підлягає використанню, перш за все, судом задля досягнення мети, визначеної ч. 1 ст. 314-1 КПК України. Поряд із цим, як наголошують О.В. Єні та Л.Г. Матієк, хоча законом визначено, що метою досудової пробації є забезпечення суду інформацією, яка характеризує обвинувачених, для прийняття ним рішення про міру їхньої відповідальності, але, як вбачається, досудова доповідь може, а в деяких випадках – і повинна бути врахована прокурором, який підтримує публічне обвинувачення в суді, та іншими учасниками судового провадження при висловленні їх позицій у судових дебатах [10, с. 44]. Поділяючи таку позицію, потрібно вказати, що вона повною мірою відповідає вимогам засади змагальності.

Відповідно до ч. 5 ст. 314-1 КПК України, досудова доповідь не може використовуватися у кримінальному провадженні як доказ винуватості обвинуваченого у вчиненні злочину [2]. Водночас, ухвалюючи вирок суд, згідно з абз. 17 ч. 1 ст. 368 КПК України, приймає до відома досудову доповідь з інформацією про соціально-психологічну ха-

рактеристику обвинуваченого [2]. У зв'язку з цим викликає заперечення позиція Т.В. Лукашкіної, на думку якої досудова доповідь не повинна впливати на рішення суду щодо призначення покарання [11, с. 83], оскільки системний аналіз норм ч. 1 ст. 314-1 та абз. 17 ч. 1 ст. 368 КПК України дозволяє стверджувати, що взяття судом досудової доповіді з інформацією про соціально-психологічну характеристику обвинуваченого до відома передбачає не лише її врахування, але й використання в ході вирішення питання про міру покарання.

Висновки

Проведене дослідження механізму складання досудової доповіді та її використання під час судового розгляду кримінального провадження дозволяє констатувати, що норми кримінального процесуального законодавства достатньо повно визначають механізм складання досудової доповіді. Водночас, його правовому регулюванню притаманна низка недоліків, усунення яких повинно здійснюватися з метою як урахування міжнародних правових стандартів здійснення пробації, так і подолання наявних проблем правозастосовної практики. Виходячи із зазначених міжнародних правових стандартів, на нормативно-правовому рівні доцільно передбачити складання досудової доповіді на етапі закінчення досудового розслідування (або в ході судового розгляду, якщо вона не була складена раніше, зокрема в разі зміни правової кваліфікації в суді) з можливістю її подальшого уточнення. Із метою усунення недоліків правозастосовної практики у КПК України потрібно: 1) передбачити повноваження суду постановити ухвалу про складання досудової доповіді виключно на підставі клопотання обвинуваченого, його захисника чи законного представника, чи клопотання прокурора (в разі реалізації попередньої пропозиції – надати такі повноваження під час досудового розслідування слідчому судді); 2) встановити граничні межі процесуального строку підготовки досудової доповіді з наданням суду повноважень визначати на власний розсуд строк її підготовки у конкретному кримінальному провадженні.

Література

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення виконання кримінальних покарань та реалізації прав засуджених: Закон України від 07.09.2016 р. № 1492-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1492-19>.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>.
3. Про пробацію: Закон України від 05.02.2015 р. № 160-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160-19>.
4. Правила Ради Європи про пробацію: рекомендація CM/Res(2010)1 Комітету Міністрів державам-членам про Правила Ради Європи про пробації, прийнята Комітетом Міністрів 20.01.2010 р. на 105-му засіданні заступників Міністрів). URL: <https://rm.coe.int/16806f4097>.
5. Бабаєва О.В. Досудова доповідь у підготовчому кримінальному провадженні. *Юрист України*. 2018. № 2. С. 61-67.
6. Бараш Є. Досудова доповідь як один із інструментів об'єктивної оцінки особистості правопорушника. *Слово Національної школи суддів України*. 2018. № 3. С. 111-123.
7. Бережнюк В.М. Досудова доповідь служби пробації як передумова для індивідуалізації покарання під час його призначення. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Юриспруденція. 2019. № 41. Том 2. С. 65-68.
8. Гранкіна В. Окремі аспекти реалізації досудової пробації в Україні. *Jurnalul Juridic National: Teorie di Practică*. 2020. № 5. Р. 75-81.
9. Гусак А.П. Особливості складання досудової доповіді у кримінальному провадженні. *Київський часопис права*. 2022. № 4. С. 252-257.
10. Єні О., Матієк Л. Досудова доповідь у судовому кримінальному провадженні. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2017. № 2. С. 42-50.
11. Лукашкіна Т.В. Деякі зауваження до Закону України «Про пробацію» та внесених у зв'язку з ним доповнень до КПК України. *Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої до 70-річчя д. ю. н., проф. Ю. П. Аленіна (м. Одеса, 21 квітня 2017 року) / за ред. Г.О. Ульянової, І.В. Глов'юк*. Одеса: Юридична література, 2017. С. 81-88.
12. Микитась І.М. Досудова доповідь: поняття, зміст, значення. *Вісник пенітенціарної асоціації України*. 2018. Вип. 3. С. 131-136.
13. Олефір Л.І. Досудова доповідь як складовий елемент соціально-правового дослідження правопорушника. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Серія «Юридичні науки». 2015. Вип. 1. Т. 4. С. 34-36.
14. Ткач Т.П. Досудова доповідь служби пробації: поняття, необхідність, функції. *Науковий вісник Інституту кримінально-виконавчої служби*. 2014. № 1. С. 56-65.
15. Шило О.Г. Проблемні питання нормативного регулювання складання досудової доповіді в кримінальному провадженні. *Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяченої до 70-річчя д. ю. н., проф. Ю. П. Аленіна (м. Одеса, 21 квітня 2017 року) / за ред. Г.О. Ульянової, І.В. Глов'юк*. Одеса: Юридична література, 2017. С. 27-29.
16. Порядок складання досудової доповіді: затверджено наказом Міністерства юстиції України від 27.01.2017 р. № 200/5 і зареєстровано у Міністерстві юстиції України 27.01.2017 р. за № 121/29989. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0121-17/ed20210921>.
17. Ухвала Радомишльського районного суду Житомирської області від 12.07.2017 р. у справі № 289/1230/17). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/67694905>.
18. Ухвала Малиновського районного суду міста Одеси від 24.01.2019 р. у справі № 521/17636/18. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94114032>.
19. Ухвала Арбузинського районного суду Миколаївської області від 28.01.2022 р. у справі № 467/876/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102830410>.

Bodnarchuk M.M.

PREPARATION OF A PRE-TRIAL REPORT AND ITS USE DURING THE TRIAL OF CRIMINAL PROCEEDINGS

The relevance of the topic of the article is due to the fact that certain theoretical, legal and practical aspects of the implementation of the norms of the institution of probation remain insufficiently researched or debatable and, given the complex nature of this institution and its dynamic development, require attention in order to further improve criminal procedural legislation and practice its application. Taking this into account, the purpose of the article is to disclose, taking into account international legal standards for the implementation of probation and the norms of the current criminal procedural legislation, the mechanism of preparing a pre-trial report and its use during the trial of criminal proceedings. The provisions of international legal acts, the norms of domestic criminal procedural legislation and the court practice formed on its basis, as well as the relevant doctrinal provisions, are analyzed. According to the results of the conducted research, it was established that the norms of criminal procedural legislation sufficiently fully determine the mechanism of preparing a pre-trial report. At the same time, its legal regulation is characterized by a number of disadvantages, the elimination of which must be carried out in

order to take into account international legal standards for the implementation of probation, and to overcome the existing problems of law enforcement practice. Based on the specified international legal standards, at the regulatory and legal level it is advisable to provide for the preparation of a pre-trial report at the end of the pre-trial investigation (or during the trial, if it was not prepared earlier, in particular in the case of a change in legal qualifications in court) with the possibility of its further clarification. In order to eliminate the disadvantages of the law enforcement practice in the Criminal Procedure Code of Ukraine, it is necessary: 1) to provide for the authority of the court to issue a decision on the preparation of a pre-trial report exclusively on the basis of the petition of the accused, his defender or legal representative, or the petition of the prosecutor (in case of implementation of the previous proposal – to grant such authority during the pre-trial investigation to the investigating judge); 2) to establish the limits of the procedural period for the preparation of a pre-trial report with the granting of the court the authority to determine at its own discretion the period of its preparation in a specific criminal proceeding.

Key words: pre-trial report, preparatory court proceedings, pre-trial probation, probation authority, international legal standards for the implementation of probation.